

[Stats- og udenrigsministeren.]

villinger, som gives til forsvaret. Dette er da også baggrunden for arbejdet i det politiske forsvarsudvalg.

Det er jo rigtigt, at der i foråret 1957 i udvalget forelå et udkast til betænkning, men mig bekendt henstod dengang visse uafklarede spørgsmål, og partierne var ikke — måske bortset fra et enkelt: det konservative parti, går jeg ud fra — rede til at tage standpunkt.

Når derfor det ærede medlem hr. Erik Eriksen i sin tale siger, at som bekendt nåede socialdemokratiet, venstre og de konservative sidste år til enighed om hovedtrækkene i den nye forsvarsordning, så må jeg svare ham, at jeg forstår ikke, hvad han mener. Mig bekendt har det ærede medlems udtalelser været af en sådan art, at man måtte gå ud fra som ganske givet, at der ikke på daværende tidspunkt havde fundet en debat sted i venstres folketingsgruppe om spørgsmålet, ligesom en sådan debat heller ikke havde fundet sted i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Hvis det ærede medlem mener, at det, jeg her har sagt, er forkert, har han jo en rimelig anledning til at rette det i sin replik.

Jeg føler mig så meget mere berettiget til at sige dette, som jeg jo har set det ærede medlems udtalelse på det fynske venstres møde i Odense den 28. januar i år. Her sagde det ærede medlem — jeg beder om tilladelse til at citere her og senere —:

„Jeg er ikke medlem af forsvarsudvalget, men kunne man få disse problemer ud til åben debat, så ville jeg finde det naturligt, at man tog op til drøftelse muligheden for en rationalisering af forsvaret, lokalforsvarets stilling, muligheden for en stærkere fast kerne og muligheden for nedsat tjenestetid, alt sammen på baggrund af den nyeste våbentekniske udvikling.“

Det er i hvert fald svært for mig at se, at denne udtalelse skulle give det ærede med-

lem ret til nu så enkelt at fortælle, at der har været taget — hvad jeg må forstå af de udtalelser, det ærede medlem fremsatte — endelig og principiel stilling til disse spørgsmål ti måneder tidligere, forud for valget.

Nej, der henstod, som jeg sagde, en række uafklarede spørgsmål, og partierne var ikke rede til at tage standpunkt — det vil det ærede medlem i hvert fald være enig med mig i. Endvidere forelå en henstilling fra NATOs militære myndigheder om at undlade en endelig stillingtagen, indtil visse undersøgelser i NATO over alliansens samlede styrkebehov var afsluttet. Dette er først sket for nylig, idet de pågældende dokumenter blev endeligt godkendt af NATOs militærkomité på et møde i marts og dernæst forelagt for forsvarsministrene på disses møde i april.

I mellemtiden havde forsvarsudvalgets flertal efter forudgående drøftelser i regeringen i december besluttet at anmode forsvarsstyrelsen om at udarbejde nye skitser inden for de ofte nævnte beløbsrammer på 850 og 940 mill. kr. Der er jo ingen grund til at nægte, at når denne fremgangsmåde anvendtes, var formålet at nå frem til et forhandlingsgrundlag, som kunne samle den bredest mulige tilslutning her i det høje ting.

Det blev ved behandlingen af disse skitser i udvalget fra forsvarsministerens side udtrykkeligt fastslået, at såvel regeringen som de enkelte partier ville stå frit over for skitserne, når de kom til at foreligge. Regeringen havde altså ikke lagt sig fast på noget standpunkt, hverken med hensyn til beløbsrammen eller med hensyn til forsvarets organisation. Af en enkelt udtalelse af det ærede medlem hr. Erik Eriksen kunne man forstå, at det skulle være en fejl, når regeringen ikke mødte med en fuldt færdig opfattelse af problemerne. Denne udtalelse må undre mig noget, for hvis jeg ikke er galt underrettet, har ikke mindst oppositionspartiernes repræsentanter i forsvarsudvalget lagt helt afgørende